

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β΄

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 18 Φεβρουαρίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 83

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

6

Πώς να σου ψάλω ; τὸ λευκό σου δνειρο
φεβοῦμαι μὴ διαλύσω καὶ ταράξω
Πώς να σιγήσω καὶ μὴ πρὸς τὰ 'ςτὰ κάλλη σου
σὴν κρῖνα πέτρα καὶ βουβὴ ν'ἀράξω ;
Σὺ ἀπαλὴ τοῦ φεγ-αριου ἀκτίνα,
μάθε με πὼς τῆς λίμνης καὶ τὰ κρῖνα
χαϊδεύεις ἀλλὰ δὲν ξυπνῆς.

Πώς να σ' ἀφήσω μόνη καὶ σ' ἀρπάξουνε
ἢ νύφες 'ςτὰ κρυστῖλλινα παλάτια ;
Πώς να σ' ὑμνήσω καὶ μ' ἀκούσουν κ' ἔλθουνε
τοῦ κόσμου τὰ ρηγόπουλα μὲ τ' ἄτια ;
"Ανεμε, σβῆνε τὴν φωνή μου πέρα...
δείξε μου πὼς 'ςτὸ κάστρο νύκτα ἡμέρα,
δράκε, μπόρι ὕδες ν' ἀγγυπνῆς.

Καὶ πὼς να ζωγραφίσω τὴν εἰκόνα σου :
κύκνου λαιμός, σμικτὰ γραμμένα φρύδια,
καμαρωτὸ καὶ λυγρὸ τὸ σῶμα σου,
μαῦρα μαλλιά (δὲν βρῖσκονται τὰ ἴδια)...
νάχα τὸ κονδυλένιο σου τὸ χέρι,
γιὰ νὰ μὴ πῆς, λευκὸ μου περιστέρι :
— ὦ πόσα, νόνα μου, ξεχνᾷς !

7

Νάνι, παιδί μου, νάνι καὶ 'ςτὸν ὕπνο σου
νὰ βρῆς τ' ἀνδρειωμένου τὸ βοτάνι,
νὰ γίνης 'ςτὸ σπαθὶ καὶ 'ςτὸ τουφέκιμα
ὅπως μεγάλοι κλέφτες καπετάνοι,
τὸ Κάστρο τῆς 'Ωραίας καὶ νὰ βοηθήσῃς
καὶ τὴν κλεισμένη κόρη ν' ἀναστήσῃς
ρῆγα παιδί κ' ἐγγόνι βασιλιά.

Νάνι σου νάνι κίτταν μὲ βαγιόκλαδα
στεφάνι στὸ κεφάλι σου θὰ βάλουν
θ' ἀντιλαλοῦνε ἢ κορφές, τὰ ρέμματα
ἀπ' τὸ τραγοῦδι ποῦ γιὰ σὲ θὰ ψάλλουν...
μὰ ἢ φωνὴ πρὶν φθάσῃ 'ς ἄλλα μέρη
τὸ ἄτι σου 'ςτὴν Ἠδὴ θὰ σὲ φέρῃ,
ρῆγα παιδί κ' ἐγγόνι βασιλιά.

8

Τὰ δάκρυα ποῦ χύνω
γιὰ κείνον, νὰ σοῦ γίνουν
δροσόσταγμα ποῦ ἀφήνουν
γιὰ τάνθια ἢ χαραυγές,
ποτὲ νὰ μὴ τὴν νοιώσῃς
(κοιμῶσουν ὅπως τώρα)
τὴ θλιβερὴ τὴν ὥρα
Ποῦ ἄφηνε ἐμὲ καὶ σὲ !

Καὶ ἢ πικρὸς κατάρεις,
τὰ μαῦρα παρακάλια
νὰ γίνουν ροδοκάλια,
χρυσές σου χαραυγές...
Κοιμήσου, κόρη, ὡς ὅτου
τὰ μῦθος ξεριζώσω
καὶ κρῖνο ἐκεῖ φυτρῶσω
λευκὸ λευκὸ γιὰ σὲ.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΕΞΑΡΧΟΣ

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΟΙ

Ἐκτελεῖ τάχα φρόνιμο ἔργον ὅποιος πασχίζει νὰ
σπεύρῃ στὰ κεφάλια τῶν Ρωμηῶν τὸν σπόρο τοῦ σε-
βασμοῦ πρὸς τὰ ἔργα καὶ τῆς καταφρόνιας πρὸς τὰ
λόγια ; Καὶ ὡς μυκλωμένη ἄρα πρέπει νὰ λογαρια-
σθῇ ἢ προσπάθεια τῆς μονάκριβης ἐφημερίδας, ἢ
ὅποια ἐτόλμησε νὰ ξεδιπλώσῃ στὴν Ἀθήνα τὴν
πνευματικὴν σημαία κατὰ τῶν λόγων ;

Ἐγὼ βέβαια, μῆτε γιὰ μιὰ στιγμή, μῆτε γιὰ
χωρατὸ δὲν θ' ἀρνηθῶ τὴν ἔχθρα μου πρὸς τὴν ἀερο-
λογία. Καὶ θὰ βρῶ κ' ἐδῶ τὴν εὐγένεια τῆς προσ-
παθείας στὴν τόλμη τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἀποφάσισαν
νὰ πολεμήσουν τὰ λόγια, στὸν τόπον ὅπου λένε προ-
δότη ὅποιον συμβουλεύει τὰ σωστὰ μὲ τὴ γλῶσσα
τῆς μάνας του, ἐν ᾧ τιμοῦν τὸν ἐπιτόλαιο, τὸν
ἀμυαλο ἢ τὸν κατεργάρη, ὁ ὅποιος φθέγγεται μὲ
ἠχηρὰ λόγια μωρολογήματα, ἢ παρακινεῖ σ' ἀνο-
μήματα. Καὶ θὰ βρῶ τὴν αἰτιολογία τοῦ σκοποῦ
στὴν ἀνυπὶληψη τοῦ Ρωμηοῦ, ὁ ὅποιος ἀποκτῶντας
τὴ συνήθεια νὰ σέβεται τὰ ἔργα, ἴσως θὰ φθάσῃ μιὰ
μέρα νὰ νοιώσῃ τι ἀξίζει καὶ τι σημαίνει τὸ ρητὸ
ποῦ ἔμαθε στὴ Χρηστομάθεια : Μόνον ἢ πραγματικὴ
ἀξία μπορεῖ νὰ ἐπιβληθῇ.

Διότι δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους παράτολμο, μῆτε
δύσκολο νὰ τὸ δοῦμε καὶ νὰ τὸ ποῦμε ἀπὸ τώρα,
ὅτι καὶ ἡ εὐγενικὴ προσπάθεια μὲ τὸν καιρὸ θὰ
δυναμώσῃ καὶ ὁ σκοπὸς ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ πλη-
ρωθῇ, ἀφοῦ εἶναι ἀληθινὸν ὅτι μὲ τὸ μέρος ποῦ βρί-
σκεται ἡ ἀλήθεια σ' ἐκεῖνο θ' ἀπομείνῃ ἡ τελικὴ
νίκη.

Μολαταῦτα, ἐπειδὴ ὅλοι μας ἔχουμε στιγμῆς πυρ-
ρωνισμοῦ καὶ τότε ἀμφισβῆλλουμε γιὰ ἔλα, νοιώθω
κἄποιο δισταγμὸ ν' ἀπκνήσω στὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἐρω-
τήματα κατηγορηματικὰ—ὅτι σωστὰ καὶ πρακτικὰ
ἐσκεφθῆσαν ὅσοι ἐνόμισαν πὼς ἐφθασε ὁ καιρὸς νὰ
μάθουν καὶ οἱ Ρωμηοί, ὅτι πρέπει νὰ ἐκτιμῶν τὰ
ἔργα κίχῃ τὰ λόγια.—Τὸν δισταγμὸ μου δὲ αὐτόν,
τὸν δικαιολογοῦν κάμποσοι λόγοι, οἱ ὅποιοι ἐλπίζω
πὼς θὰ φανῶν σοφικοὶ στοὺς Ρωμηούς ἑπαδούς τοῦ
Ἡδωνισμοῦ, σὲ ὅσους δηλαδὴ παραδέχονται, ὅτι μιὰ
προσπάθεια εἶναι ἀπολύτως ὠφέλιμη καὶ πρακτικὴ,
ὅταν ἡ ἐπιτυχία τῆς πρόκειται νὰ ἐξασφαλίσῃ κάποια
κατάσταση τοῦ λαοῦ, ὄχι ἀνώτερη, ἀλλ' εὐτυχέ-
στερη ἀπὸ τὴν τωρινή.

Μὰ οἱ Ρωμηοί, ὑπὸ τὴ στενότητι αὐτῆ ἀντί-
ληψη τῆς εὐτυχίας, δὲν θὰ γίνουν δυστυχέστεροι
τὸν καιρὸ ποῦ δὲ θὰ χορταίνου μὲ τὰ λόγια ἀλλὰ θὰ
ζητοῦν ἔργα ;

Ἔτσι πρέπει νὰ τεθῇ τὸ ἐρώτημα, καὶ αὐτὸ πρό-
κειται νὰ δοῦμε.

Ὅποιος συμφωνεῖ ὅτι ἡ κατῆχηση τοῦ σεβα-
σμοῦ διὰ τὰ ἔργα εἶναι διδασκαλία σύμφωνη μὲ τὸ
θετικὸ κ' ἐπιστημονικὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον παραδέ-
χεται, ὅτι ἀπὸ τὸ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ τίποτε,
θὰ δεχθῇ, ὅτι οἱ Ρωμηοὶ θὰ περιφρονήσουν τὰ λό-
για, ὅταν θὰ γίνουν θετικοὶ κ' ἐπιστημονικοί. Μὰ
διὰ νὰ γίνουν ἐπιστημονικοὶ καὶ θετικοὶ πρέπει νὰ
γίνουν ἐργατικοί.

Ποῖος ὅμως μπορεῖ νὰ πῇ, ἂν ἡ τεμπελιά δὲν
εἶναι κατάστασις εὐτυχέστερη ἀπὸ τὴ δουλειά ; Νὰ
τὸ πρῶτο πρόβλημα ποῦ πρέπει νὰ ἐπιλύσουν ὅλοι οἱ
Ρωμηοὶ προτοῦ ἀπαρνηθῶν τὸν κ. Μιστριώτη καὶ ἀ-
ποφασίσουν νὰκούσουν τί λένε οἱ Μαλλιαροί.

×

Ἡ Ἐπιστήμη μᾶς μαθαίνει, μὲ τὴ Φυσικὴ, ὅτι
τίποτε δὲ χάνεται στὴ φύση καὶ μόνον τὸ τίποτε
γεννιέται μόνον του, μὲ τὴ Φυσιολογικὴ δὲ ψυχολο-
γία μᾶς λέει, ὅτι ἀπαράλλαχτα καὶ ἡ Σωστὴ Ἰδέα
δὲν αὐτογεννιέται, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀλγεβρικὸ ἀθροισμα
τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων τὰς ὁποίας κατὰ και-
ροῦς ἐδέχθη τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου προσέχοντας,
μελετῶντας, παρατηρῶντας.

Ὅταν οἱ Ἕλληνες γίνουν Ρωμηοὶ ἐργατικοὶ καὶ
θετικοὶ εἶναι βέβαιοι, ὅτι θὰ περιπαίξουν τὰ λόγια
ποῦ πέφτουν οὐρανοκατέβητα καὶ δογματίζου,
διότι θὰ θέλουν ἀποκάτω ἀπὸ τὴ φράση νὰ φαίνε-

Ο „ΝΟΥΜΑΣ“ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξωτερικό Δρ. 10

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΔΙΒΤΑΙ: Στα κίθκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τραχιοδρόμου (Οφθαλμιατρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηροδρόμου (Όμόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στο βιβλιοπωλείο «Έστιας» Γ. Κολάρου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΓΕΛΑΣΑΜΕ

και δεν τρομάσαμε καθόλου—τας τρέκίζομασταν. Και πώς να τρομάξω κανένας με τους πατριωτικούς χωρατάδες, όταν μάλιστα αυτοί οι χωρατάδες γίνονται την Άποκρηά, που ο κόσμος κοιτάζει να παρωδήσει όλα τα πράματα για να γελάσει, για να γλενητήσει, για να διώξει τη μεούχλα από πάνω του;

Άποκρηά λοιπόν τα είδαμε κ' έμεις τα επαναστατικά αυτά χαρτάκια, τα κακοτυωμένα, που είχαν άπάνω τους την τρομερή φράση:

«ΚΑΤΩ

Ο ΣΛΑΥΓΙΚΟΣ
ΝΟΥΜΑΣ»

Μπά! Είδατε κεί! Ποιος άρα πατριώ-

της να τδκανε το έπιτυχημένο αυτό χωρατό; Ποιος να τδ κόλλησε τα κακοτυπωμένα χαρτάκια στους τοίχους και να τδ σκόρπισε στους δρόμους για να τδ βρή ο κοσμάκης και να γελάσει;

Του Κουρούπη έργο δέ θάναι. Ό Κουρούπησ τώρα καταγίνεται με την Γιαπωνέζικη ποίηση και δέν άδειάζει να σκεφθή τή δόλια πατρίδα. Ούτε του κ. Άναστασόπουλου του Κεχηναίου. Αυτός πολεμάει το Σλαβισμό σοβαρότερα και πιο παληκαρίσια. Μή μπας κ' είναι Μιστριώτικος δάχτυλος κ' έδω μέσα; Ξέρομε και μεις! Το φοβούμαστε γιατί ο δτηρδς των γραμμάτων έμεταλλευτής, άφου μιά φορά κ' άνέλαβε την πατρίδα υπό την προστασία του, δέν ήμπορεί παρά να καταφύγει και στις φαιδρες αυτές μπόμεπες για να τή προφυλάξει από τους όχτρούς.

Αυτό είναι. Και γελάμε. Και θά γελάμε δλοένα με τα σαχλοκαμώματα αυτά των Μιστριωτοθερμεμένων—που θά πη λογοθρεμμένων—πατριωτών. Και δεχόμεστε μ' εύγνωμοσύνη τον τίτλο που μας δίνουν κ' όμολογούμε με περηφάνεια πως ο «Νουμάς» είναι Σλαβικός και τέτοιος θέλει νάναι, άφου υπάρχουν τόσες άλλες έφημερίδες Έλληνικές και τόσοι άλλοι Έλληνες και μέσα στη Βουλή κ' άπόξω από τή Βουλή και μέσα στο Πανεπιστήμιο, κ' άπόξω από το Πανεπιστήμιο που άγωνίζονται νύχτα μέρα, μ' αδερφική σύμπνοια, να ποβουλιάξουν τον τόπο αυτό, να τον στείλουν κατά διαβόλου άν άκόμα δέν τον έστειλαν.

Ό Σλαβικός «Νουμάς» κοίταξε από μιάς κ' άρχις να ποτραβηχτή από την Έλληνική αυτή συμμορία κ' άποτραβήχτηκε. Ούτε την πρώτη κυκλοφορία έζήτησε ν' άποχτήση για να του φωνάζουν σήμερα: Κάτω! Ούτε άπάνω σε καμμιά δημόσια θέση καβαλίκεψε, όπως τόσοι άλλοι φωνακλάδες πατριώτες, για να τον γκρεμοτσακίσουν απ' αυτήν.

Κάτω είναι και κάτω θά μένη, γιατί έτσι το θέλει και γιατί έτσι μονάχα θά ήμπορη να

φωναζή όταν τουρχεται το κέφι: ΚΑΤΩ! σ' όλους τους σκοινοβάτες της πολιτείας και των γραμμάτων που άνεβαίνεν στις κορφές των κονταριών για νάντικρούζουν από κεί καλύτερα τον φωταυγή του Κεντρικού ταμείου φάρου—τόν μόνο του πατριωτισμού τους σκοπό.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

άνακοίνωση, πολύ σπουδαία, έκανε έδω και δεκαπέντε μέρες στο φυσικό τμήμα του «Παρνασσού» ο άγαπητός μας φίλος κ. Σ. Σταματιδής. Παρουσίασε ένα έργαλειό που ήμπορεί να προσδιορίσει μ' αυτό ή μέση θερμοκρασία της ήμέρας, κ' άπόδειξε με την άνακοίνωσή του, πόσο μελετημένα και πόσο ξάστερα ξέρει να πραγματεύεται κάθε ζήτημα που θά το καταπιαστή.

Ίσως σ' άλλο φύλλο ειδικός συνεργάτης μας γράφηκε πιδ άπλωτά για την άνακοίνωση του κ. Σταματιδής, που πέρσι μ' έδωσε άφρομή να γράβουμε τόσα για τή μοναδική κ' άξέχαστη έκείνη δμιλία του που έκανε στο έντευχτήριο της Βιομηχανικής Άκαδημίας για το γλωσσικό ζήτημα.

ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

δεν τή πειράζουμε πιά, το είπαμε, άφου κ' αυτή άρχισε να κώνη φρόνιμα και να μη γράφη στην άλληλογραφία της άνοησίες για τους δημοτικιστές. Θα τής κάνουμε μονόχα μια προκήτηση, έτσι πολύ φιλικιά, για τή ρεκλάμα που έγραψε στην άλληλογραφία του τελευταίου φύλλου της, ρεκλαμαρώντας τή χαριτωμένη Κάκια, ένα κοριτσάκι δυό χρονών, που έχόρευσε, σε κάποιο χορό, καρδιλια, κ' έλαβε μέρος στο χαρτοπόλεμο.

Θά την παρακαλέσουμε να μ' άπαντήσει στην άλληλογραφία του άλλου φύλλου της, τί θά πη διάπλαση κ' άκόμα άν νομίζει πως ή διάπλαση των παιδιών γίνεται με την ρεκλάμα, κ' όταν μάλιστα τή ρεκλάμα τήν γράφει ο ίδιος ο πατέρας, πριν το παιδί του άφήσει τις φασκίες.

Άν μ' άπαντήσει πως αυτό λέγεται διάπλαση, θά τής κάνουμε ένα βαθύτατο τεμενά και θάνακλήρουμε τον κ. Ξενόπουλό της ως τον μεγαλύτερο και σοφώτερο διαπλαστοργό του κόσμου.

ΚΑΚΟΒΟΥΛΩΣ

διεδόθη πως άνοίγει προσεχώς ή Άκαδημία μας την άγκαλιά της για να δεχτή τους Έλληνες Άκαδημαϊκούς. Άν πιστέψουμε μάλιστα την έρατεινή «Πανακοθήκη» που μ' έδωσε την χαρμόσυνη

γυναίκες χύθηκαν στους δρόμους άλαστοθωριασμένοι και καταπικραμένοι, και ρωτούσε ο ένας τον άλλο για να μάθουν την άλήθειαν.

Τί συνέβηκε το λοιπόν;

Η φιλοξέρα είχε χαλάσει τ' άμπέλια του χωριού, κ' αυτό το κακό νδ μήνυμα δέν τό 'φερε κανένας άλλος, τό 'φερε ο παπς τους, ο Παπασπύρος που θά πη πως ήταν σωστό. Άπό μέρες μαθεύτηκε πως κάτι άσχημα σημάδια φάνηκαν στ' άμπέλια, μα δέν έλπικε κανένας πως θά γένονταν τόσο το κακό, γιατί δέν είχαν πάθει κ' άλλοτε τέτοιο δυστύχημα. Τήν είχαν άκουστά τή φυλλοξέρα, μ' τ' άμπέλια τους δέν τδ πείραξε καμμιά φορά. Έχαν μάλιστα τήν ιδέα πως ο άγέρας του χωριού προφύλαγε από άρρώστιες και τους άνθρώπους, και τ' άμπέλια τους. Στην άρχή που πρωτοεπίώθηκε αυτό το πράμα τδ πήραν σαν άσταιο, άφου κ' έκείνοι, που τό 'λεγαν δέν ήταν άνθρωποι να δάλλη κανείς βίαση στα λόγια τους. Τί ήξεραν από τέτοια δουλειές; Τά τέτοια πράματα μόνον ο παπς ήταν σε θέση να τους δώκη να καταλάβουν. Άλλά ο παπς έκείνες τες μέρες είχε μαστόρους και διόρθωνε το σπίτι του, κ' από το πουρνό ως το βράδυ κάθονταν άπανωθιδ στο κεφάλι τους και τους άνάγκαζε να μη χασομερούν. Στ' άμπέλια που πήγαινε δυό φορές τήν έβδομάδα τ' όλιγώτερο, τώρα από τήν αίτία του σπιτιού είχε δεκαπέντε μέρες να πάη.

Και έκείνο το πουρνό πως πήγε, θαρρείτε; Τον έκαμε ένα εϊνορο που είδε ή παπαδιά τή νύχτα. Είδε δηλαδή πως στ' άμπέλια ήταν άναμένη φωτιά μεγάλη, κ' από τον πκλό τον καπνό είχε σκοτινέψει δλο το χωριό. Τόσο τρομάξε ή καημένη ή παπαδιά απ' αυτό το εϊνορο, που άμέσως έψυνησε και έψυνησε και τον παπά, ως ήταν μασάνυχτα άκόμα. Και ο δυστυχισμένος ο Παπασπύρος, που ήξερε πως όλα τδ εϊνορα τής παπαδιάς του άλήθευαν, δέν έβλεπε τήν ώρα να ζημερώση να πάη στ' άμπέλια.

Τδ πρωί λοιπόν, άμα γλυκοχάραξε, σηκώθηκε, πόδεσε τδ τσαρουχάκια του, νίφτηκε, έκαμε τήν προσευχή του, έβαλε το παγούρι στη τσέπη και, τρέχοντας σε δεκαοχτώ χρονών παλληκάρι, βρέθηκε στ' άμπέλια. Ήταν μισή ώρα μακριά από το χωριό, μα αυτός μ' όλα του τδ γαρρατεία το πήρε σ' ένα κάρτο. Στο δρόμο μάλιστα από τή σαστισμάρα του δέν έβλεπε που πετούσε κ' άν δέν είχε τδ δακανίκι του, ο Θεός τδ ξέριε πόσες φορές θά 'πεφτε. Περπατώντας δλο τή φυτεία του συλλογίζονταν, κ' όταν πήγε και τήν ήυρε με κίτρινασμένα φύλλα, άπόμεινε, θέλωσαν τδ μάτια του. Μάης μήνας και να βλέπη τή φυτεία του με τέτοια χάλια, τήν καμαρωμένη τή φυτεία του, που λογάριζε να πάρη έμέτο τριάντα φορτώματα σταφύλια; Ό! αυτό ήταν άπαρηγόρητο κ' είναι θάμα πως δέν τού 'ρθε ταμπλάς έκείνη τήν ώρα του καημένου του Παπασπύρου. Μπαίνει μ' όλα ταύτα μέσα, παρατη-

ράει, έξετάζει, σκύφτει, ξανασκύφτει, πηγαίνει και στ' άλλα τ' άμπέλια, μα πουθενά έλπίδα δέν έβλεπε.

«Τετέλεσται! λέει, ύστερ' από 'να βαθύ άναστενάγμα, ούτε γι' άνάμα δέ θά 'χωμ' έφέτο, και λέγοντας αυτά τδ λόγια βούρκωσαν τδ μάτια του, κ' ή καρδιά του πήγαινε να ραίστη από τή λύπη. Στη θέση που ήταν έκείνη τήν ώρα ο δυστυχισμένος ο παπς, και τον όχτρο σου θά τον λυπούσουν. Τδ γονάτα του άρχινησαν κ' έτρεμαν σαν ή βέργα στο νερό, και δέ μπόρεσε να μείνη περισσότερο εκεί και να βλέπη γύρω του μιά τόση συφορά. Τραβήχτηκε λοιπόν σε μιά άκρη τής άμακάρια τή λήξει φυτείας του και ξεπλώθηκε στα χορτάρια ν' άνασάνη. Έβγαλε ύστερ' από τή τσέπη του το παγούρι, που ήταν άχάριστος σύντροφός του δυτας έβγαينه στην έξοχή, κ' άρχινησε να πίνη από λίγο, μα και να σκέφτεται για τες δουλιές που τ' άνοιξε στα οικονομικά του ή καταραμένη ή φυλλοξέρα. Στην άρχή δλο μαύρα σύννεφα περνούσαν από μπροστά του, κ' από δσα σκέδια έβανε ο νους του, κανένα δέν του φαίνονταν τής προκοπής. Άμα άρχινησε όμως ν' άδειάζη το παγούρι, σκόρπισαν και τδ μαύρα τδ σύννεφα και τδ πράματα φαίνονται πιδ βολικά. Άν είχε μάλιστα και κανένα άλλο παγούρι γιομάτο, ποιος ξέριε, μπορεί να ξαναπρασίειζεν και τδ κίτρινα τδ φύλλα τής φυτείας.

(άκολουθεί)

ΑΠΟΣΤ. ΞΕΑΡΧΟΣ

αυτή είδηση, ο κ. Κλέων Ραγκωβής (βλέπε επίφυλλο «Νουμά» φύλλα 67—70 ή «Περικλής Κλέων») έρχεται στην Ελλάδα επίτηδες γι' αυτόν τον σκοπό.

Καλώς να μάξ; έλθη και να μάξ τήν άνοιξη τήν κανακάρικη. Όχι σαράντα, μά τετρακόσιοι κι' άπάνου μέλλοντες Άθανάτοι τόν περιμενουν. Αυτός θά είναι ο μέγας ιερεύς που θά χρίση τούς Μιστριώτηδες και τούς Κουρούπηδες και τούς άλλους σοφούς κεχηναίους με τής σοφίας το χρίσμα κι' αυτός είναι που θά βάλη στη σεπτή τους κάρκα, τής Άκαδημαϊκής μωρίας τόν φωτιστέφανο.

Κ' επειδή τόφερε ο λόγος, κρίνουμε άπαραίτητο να δηλώσουμε πως άν καμμιά φορά πραγματοποιηθή τόναίρο του κ. Δ. Πινακοθήκη (ένος από τούς πρώτους πρώτους Άκαδημαϊκούς θάνατι κι' αυτός) κανέναν από τούς συνεργάτες του «Νουμά» δεν θά δεχτή τή φιλολογική αυτή βρισιά, να γίνη Άκαδημαϊκός.

Μονάχα ή «Πινακοθήκη», τή «Παναθήναια», ή «Διάπλαση τών Παιδών» και ή «Έσπερινή» με τήν λεγεών των ποιητών της, είναι άρκετες να τροφοδοτήσουν όχι μόνο τή σαλα αλλά και τή σκαλοπατία τής Άκαδημίας με Άθανάτους.

Ο ΧΟΡΟΣ

του Δημ. Θεάτρου, λέν οι εφημερίδες, επέτυχε μά δεν έπιασε παράδες. Τι πειράζει; Άρκει που επέτυχε, κι' άρκει που του χρόνου, άν ξαναγίνη, θά πιάση και παράδες.

Τό ζήτημα είναι πως εκείνο που θέλησε να κάνει ο Δήμαρχος, τόκανε. Έκράτησε το Δημοτικό χορό για τή Δήμο, όπως ήταν και δικαίωμα του, και μάξ έσωσε από τή φοβερή πληγή των Φραγκολεβαντιών τής «Μουσικής Έταιρίας» που ήθελαν τον χορό δικό τους για να κοκορευούνται και για να τον έμπορεύονται, όπως θέλουν να πούνε μερικοί.

Ό κ. Μερκούρης με τή να κρατήση τόν χορό για τή Δήμο, έδημιούργησε μια άμορφη λαϊκή γιορτή που τή εύχόμαστε του χρόνου να γίνη ακόμα λαϊκότερη, για να σκάσουν οι Φραγκολεβαντινοί που θαρρούσαν πως μονάχα αυτοί με τις ψευτοσημιτικές τους και τις αναούλες τους ήσαν ίκανοί να γλεντούν τόν κόσμο.

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

του Βόλου βλέπουν πιο καθαρά, φαίνεται, τή πράματα από τις Άθηναϊκές εφημερίδες, και μάάλιστα από κείνες που θέλουν να ανακατεύονται και στη φιλολογία.

Αυτό τουλάχιστο αποδεικνύεται από τή περίφημο λούσιμο που έκανε στο φαιδρότατο Κουρούπη ο «Τύπος» του Βόλου για τή τρομερό του κατόρθωμα που τόσο τή έθαύμασαν ή «Έστία», τή «Έμπρος»

και ή «Έσπερινή», μά και ή φιλολογικώτατη «Φυλλίς» του κ. Κεφάλλα στο έξωφυλλο του τελευταίου τεύχους της.

Ό «Τύπος» τή λέει πολύ άμορφη και πολύ μαστορικά στους κ. κ. Κουρουποθαυμαστές και τούς αποδείχνει τετραγωνικώτατα πως τή φιλολογικά ζήτηματα δεν λύνονται με άκροστιχίδες μ' αναγκωματοισμένες λέξεις—τά μόνα όπλα των διαφόρων Κόντε-Κουρούπηδων—άλλά με κάποια άλλα επιχειρήματα που τή δίνει ή εύσυνειδησία και ή άλληθινή μόρφωση.

Για να ανακατευθής σε φιλολογική συζήτηση, λέει άπάνου κάτω ο «Τύπος», πρέπει να μην έχης διαπραξής τις «Δύο άκυρες Δεσθήκες» και να μην έχης στείλει δράμα σου στον Κουρμαλίδειο διαγωνισμό.

Ο ΔΑΣΜΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ Β'.

Manchester, Φλεβάρης του 1904.

Στή πρώτο μου γράμμα σας είπα μερικούς από τούς λόγους των ήπαδών της Άδολφης Προστασίας. Άλλοι λόγοι τους είναι οι ακόλουθοι.

Ό βιομηχανος προστατευμένος τήπου εύκολα μεγαλώνει τή δουλειά του, ή άρχζει και καινούρια βιομηχανία, γιατί, ενώ δε φοβάται συναγωνισμό μέσα στη δική του αγορά, έχει άνοιχτή και τήν άγγλική. Μεγαλώνοντας τή δουλειά του και πουλώντας στην έντόπια αγορά σε τιμές άπειραχτες από συναγωνισμό, μπορεί και πουλεί τή υπόλοιπο τής παραγωγής του στην Άγγλία σε τιμές χαμηλές και καταστρεφτικές του Άγγλου αντιπάλου του. Πώς πουλεί στην έντόπια αγορά σε τιμές ακριβώτερες απ' ό,τι πουλεί στο έξωτερικό δε βλάπτει τόν τόπο του, γιατί, άν δεν είχε άνοιχτή τήν ξένη αγορά για τή περίσσειμα της παραγωγής του, δε θά μπορούσε να κατασκευάζη τόσο φτηνά, και λοιπόν ο έντόπιος πάντα τή ιδιο θά πλέρωνε όπως και τώρα, άν όχι και παραπάνω, και τή κεφάλαιο πούναί έντυμένο μέσα στον τόπο θάτανε μικρότερο κ' ή εργασία λιγώτερη.

Ό Άγγλος, ενώ είναι αποκλεισμένος από ξένες αγορές, μήτε τή δική του δεν έχει βεβαιή. Αυτό του κόβει τή θάρρος και τή λιγοςτεύει τήν ενέργεια, ενώ ή Προστασία δίνει θάρρος, λιγοςτεύει τόν κίντυνο τής παραγωγής, ψυχώνει καινούριες βιομηχανίες, φευρέματα, επιχείρηση, ενέργεια και δίνει τή βιομηχανου τή πλεονέκτημα να λιγοςτεύη τή έξοδο τής παραγωγής. Σφάλλουν πολύ όσοι νομίζουν πως όταν ο κεφαλαίουχος αναγκάζεται από ύπερβολικό συναγωνισμό ν' αφήση μια δουλειά, εύκολα γυρίζει τή κεφάλαιό του, τή μάθησή του και τήν ενέργεια του σε κάποιαν άλλη. Ίσα ίσα βλέπουμε πως άμα χαθή μια βιομηχανία χάνεται και τή κεφάλαιο, και πάει και τών εργατών ή δουλειά.

Η Άγγλία χάνει τή έμπόριο της και τούς δεσμούς της με τις Άποικίες της και κατοχές. Άντίς, όπως λένε, τή έμπόριο να πηγαίνη με τή σημαία, τή σημαία σήμερα τήν ακολουθεί τή ξένου τή έμπόριο. Τή θυσία τήν κάνει ή Άγγλία και τή κέρδος είναι τή ξένου.

Λοιπόν ο μόνος τρόπος να πολεμήσουμε τή συναγωνισμό είναι ή Προστασία. Μισά μέτρα δεν έχει.

Τό Κράτος έχει χρέος να ψυχώνει και να βοηθή τούς πολίτες ακόμα και στο έμπόριο. Έχει χρέος να ξετάξη ποιές βιομηχανίες, είτε παλιές είτε καινούριες, ύποφέρουν από ξένο συναγωνισμό και να τις προστατεύη. Με τή άνοιχτή έμπόριο ή Άγγλία κατάντησε έννος από άπλους έμπορους και ξοδιαστές. Δεν μπορεί όμως να ξεκολούθη ν' άγοράξη και να έμπορεύεται άν δεν ξεκολούθη και να παράγη και να πουλή. Άκόμα και για τόν ιδιο τόν ξοδιαστή τή άνοιχτή έμπόριο καταντάει σε ακρίβεια άντίς σε φτηνία, γιατί ο ξένος θά πουλήση στην άρχή φτηνά με σκοπό να χαντακώση τόν αντίπαλό του και να κάμη τή έμπόριο μονοπώλιο. Άμα όμως τή κατορθώση άνεβάξει τις τιμές. Τό συμφέρο τή ξοδιαστή είναι δεμένο με εκείνο τή παραγωγού. Ό ξοδιαστής χάνει τή δύναμη ναγοράξη όταν λείφουν από τόν τόπο βιομηχανίες που εύτυχούν.

Τούς δασμούς εισαγωγής δεν τούς πλερώνει ο ξοδιαστής παρ' όταν τή ιδιο πράμα που έρχεται απ' έξω δεν τή παράγει κι ο τόπος. Όταν όμως τή παράγει, τότες ο συναγωνισμός έμποδίζει τή να βαλθή ο δασμός άπάνου στην τιμή, κ' έτσι τή δασμό τόν πλερώνει ο ξένος. Κι άν υποθέσουμε ακόμα πως με Προστασία θ' άνεβούν οι τιμές και πως τή κόσμου τή έξοδα θά μεγαλώσουν, άναλογα όμως θά μεγαλώσουν και τή κέρδη, τή μεροκάματα κ' οι μι-

7 ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ηλία Π. Βουτιερτίδη

Κι άφου απ' όλα αυτά γίνηκαν πιο ζεστοί και πιο ζωηροί άρχίζαν να μαλώνουν σαν έρωτεμένοι και σε λίγο κατάντησαν και στους όρκους. Ό Δάφνης λοιπόν, άφου πήγε κάτου από τόν πεύκο, όρκίστηκε στον Πάνα να μη ζήσει ποτές μονάχος ούτε μια μέρα δίχως τή Χλόη κ' ή Χλόη, άφου μπήκε στο σπήλιο, όρκίστηκε στις νύμφες ότι θά ζήσει και θά πεθάνει μαζί με τή Δάφνη. Μά ή Χλόη ήταν τόσο άπλησταν σαν κόρη, που, βγαίνοντας από τή σπήλιο, ήθελε να τή πάρει και δεύτερον όρκο. Και τούλεγεν:

— Ό Δάφνη, ο Πάνας είναι Θεός, που τή άρσει ο έρωτας, κι' άπιστος: άγάπησε τήν Πίτη, μά άγάπησε και τή Σύριγγα και δεν παύει ποτές να πει-

ράζει τις Δρυάδες και να βάνει σε σκοτούρες τις Έπιμηλίδες νύμφες: αυτός λοιπόν που δε νοιάζεται για τούς όρκους θ' άδιαφορήσει να τιμωρήσει κ' έσένα κι' άν πές με γυναίκες πιο πολλές κι' από τή καλάμια τή σου-ρχυλιού σου. Μά έσύ όρκίσου με σε τούτο τή κοπάδι και στη γίδα εκείνη, που σ' άνήρεψε, να μην αφήσεις τή Χλόη, όσα σου μένει πιστή. Κ' άν φανή ψεύτρα σ' έσένα και στις νύμφες, να τήν άποφύγεις και να τήν όχτρεύεις και να τήνε σκοτώσεις σε λύκο.

Εύχαριστίοταν ο Δάφνης που δεν πίστευε κι' άφου στάθηκε στη μέση τή κοπαδιού κ' έπιασε με τών χέρι μια γίδα και με τήλλο έναν τράγο, όρκίζονταν ότι θ' άγαπάει τή Χλόη όσο θά τόν άγαπάει, κι' άν προτιμήσει άλλον από τή Δάφνη να σκοτωθεί αυτός άντι για κείνη. Κι' αυτή χαίρονταν και πίστευε σαν κόρη και σαν βοσκοπούλα και που θαρρούσαν, ότι τή γίδα και τή πρόβατα είναι για τούς βοσκούς και τούς γιδάρηδες ξεχωριστοί θεοί.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Α'. Και οι Μιτυληνιοί άμα έμαθαν τή φράσιμα των δέκα πλοίων καταπάνου τους και μερικοί, έρχάμενοι από τις έξοχες, τούς μήνυσαν τή διαγούμισμα,

νόμισαν ότι δεν έπρεπε να παραδεχτούν να πάθουν αυτή από τούς Μεθυμνιώτες κι' άποφάσισαν τή γληγορότερα να τούς σηκώσουν κι' αυτοί τόν πόλεμο. Κι' άφου στρατολόγησαν τρεις χιλιάδες σκουταριώτες και πεντακόσους καθαλαρέους έστειλαν στερηξ τή στρατηγό Ίππασο, γιατί φοβούνταν τή θάλασσα σε καιρό χειμώνα. Κι' αυτός ξεκινήσαντας δε διαγούμιζε τις έξοχες των Μεθυμνιωτών, μήτε τή κοπάδια και τή χτήματα τών ζευγολάτων και τών βοσκών άρπαξε, γιατί αυτά τή θαρρούσε κωμάματα κουρσάρου περισσότερο παρά στρατηγού, μόνο έτρεχε κατά τήν πολιτεία τήν ίδια για να πιάσει άξοφνα τις άφύλαχτες θύρες. Κ' ενώ ήταν μακριά ίσα με εκατό στάδιο, τότε συναπανταει μαντάτορας φέρνοντας συνθήκη γιατί οι Μεθυμνιώτες άμα έμαθαν από τούς σκλάβους, ότι δεν ξέρον τιποτες οι Μιτυληνιοί από όσα είχαν γίνει, παρ' ζευγολάτες και βοσκοί έκαμαν αυτά τή κακά στους νιούς, μετάνοιαν που άποκότησαν να φερθούν σε γειτονική πολιτεία έτσι άσκημα παρ' πιο φρόνιμα, κ' έστειλαν συνθήκη, άφου γυρίσουν πίσω όλα τ' άρπαγμένα, να σμίγουν πάλι άφου στερηξ και θάλασσας. Μά ο Ίππασος στέλνει τή μαντάτορα στους Μιτυληνιούς, άν και ήταν διορισμένος στρατηγός αυτεξούσιος, κι' αυτός άφου τένωσαν ίσα με δέκα στάδια μακριά από τή Μέθυμνα, πρόσμενε τή διάτα από τήν πολιτεία. Κι' άμα πέρασαν

- Όλα τ'έχει ο Χατζιδάκης, μόνο μια βελός του λείπει.
- Στην άνδριά καλός είναι κι' ο Σωτηριάδης.
- Τι έχεις Βλάχε; Τι είχα πάντα.
- Στο Μόναχο βρέχει και στο Χατζιδάκη το κεφάλι βροντά.
- Καλά 'ναι τα φαρμακεία (λόγια), μα για τους Καθηγητάδες.
- Μπάρμπα Ντεληγιάννη, ή γλώσσα σου τρέχει.
- 'Απ' το χειμώνα είναι.
- Σε ξέρω κι' απ' το καλοκαίρι.
- Μπάτε, φοιτητάδες, έλειστε, κι' άλεστικά μη δόστε.
- Κατά το Μαστρο-Κόντο και τα κοπέλια του.
- Βλάχος κερνάει, Βλάχος πίνει.
- Στο δασκάλου την πόρτα όσο θέλεις βρόντα.

ΠΟΥΛΑ Ο ΚΥΣΤΙΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Φίλατε «Νουμά».

Έβεινο το γράμμα των Κουταλιανών, που έδημοσιεύατε στον προχθεσινό «Νουμά» το διαβάσατε καλά, καλά; Πιστεύω ναί. Τότε γιατί, αφού ξέρετε πως ο «Νουμάς» δεν έχει την πρώτη κυκλοφορία—θάρρη ο καιρός του—δεν έπήρατε μια σάλπιγγα Τυρρηνική να το βροντοφωνήσετε σ' όλη τη Ρωμαιοσύνη; Γιατί άδικήσατε τόσες φωτεινότητες αλήθειες; Γιατί τις έβαλατε κάτω από το λυχνοστάτη, και δεν τις αφήκατε να φωτίσουν εκεί που οι δασκάλοι μας σκοτίζουν τα πνεύματα των παιδιών μας και στραγγαλίζουν τις ψυχές των και στραβώνουν διάνοιες; Γιατί; Πρέπει να το ξέρετε, πως σ' αυτή την περίπτωση έγκληματίσες. Και πρέπει για να ξελεωθής να δουλέψης ζεστά—και μαζύ σου όλοι όσοι νοιώθουν το λόγο πατρίδα—για να τυπωθί το γράμμα αυτό σε έκκοτμήρια φυλλαδούλες και να σκορπισθί όπου Ρωμής δάσκαλος και μαθητούδια Ρωμνόπουλα.

Δικός σου.
ΑΡΜΙΝΤΑΣ

ΓΡΟΘΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ

Άγαπυτέ μου «Νουμά»,

Μπαξές το περασμένο φύλλο σου, και τόμορρότερο λουλούδι του το γράμμα του Στράτου και του Φώτη των Κουταλιανών. Άμα το διάβασα, δεν άπόρησα κθόλου γιατί δεν το δεχτήκανε τα «Παναθηναία». Τέτοιο λουλούδι άγνό και παρθενικό, κομμένο από τους ολανθισμένους της Άλήθειας μπαξέδες, δεν έκανε για την σκοτεινή και μουχλιασμένη σάλα των «Παναθηναίων». Θα μαραινόνταν στη στιγμή. Για να ζήση, και να σκορπισθί μέρες και βδομάδες την ευωδιά του, ήθελε άνοιχτό άγέρα και τέτοιο ευρήκε στον «Νουμά». Γεια σου που το δέχτηκες και που στόλισες μ' αυτό το περασμένο φύλλο σου.

Θυμάσαι τον Παναγή τον Κουταλιανό στις καλές του μέρες; Θυμάσαι κείνη τη ροβερή γροθιά του που θαρρούσε πως αν τη κατέβαζε μπορούσε και βράχο να το κάμη θρίψαλα; Αί, τέτοια γροθιά Κουταλιανού έφαγε κι' ο Δασκαλισμός με το περίφημο αυτό γράμμα. Ντραλίστηκε κι' άποστομώθηκε.

Πιστεύω με. Άν δοκίμαζε ναπαντήρησ, θάφερνε πάλι τις αιώνιες «άδρες κι' άκαταμάχητες» μπουρμπουλίθρες του. Άπάντηση με ουσία, με λογική, με δύναμη καιμιά. Γιατί το γράμμα των Κουταλιανών τα γκρέμησε όλα τα λασπόκαστρα του, τα θεμελιωμένα άπάνω στη ψευτιά και στην κατεργαριά. Αυτό είναι.

Μα να με συμπλάξ, άφέντη μου «Νουμά», και δεν ήρθα να το κρίνω το γράμμα. Ήρθα να σου φανερώσω την ευγνωμοσύνη μου τη βαθειά γιατί μ' έκανες να περάσω μια παραδεισία μέρα με το γράμμ' αυτό—που δεν θέναι μοναχό του, μα θάχη κι' άλλα, γιατί ο τίτλος του «Γράμματα άπ' την Κούταλη» αυτό μας εύαγγελίζει.

Δώσ' τα λοιπόν και τ'άλλα γρήγορα, λούσε μας με το άνθονέρι της Άλήθειας, φωτίσε μας με το άγιο της Ίδεας φως και σ' ευγνωμονούμε.

Γεια σου.

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΗ ΣΟΥ

ΕΚΕΙΠΕΡΑ*

που την άνοιξη χαρούμενο κελαδεί τ' άνδόνι, που το τρελλό άγεράκι παίζει μέσα στα δμορφα λουλούδια, π' ο ήλιος ταξειδεύει πάντα σε καταγάλανο σ' άνέφελο ούρανο και το φεγγαράκι δλόδρωτο, καμαρωτά άργοπεπατάει τη νύχτα,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

που το ξανθό καλοκαίρι περνάει με τραγουδι αϊώνιο κι' ο Ζέφυρος τ' άκολουθάει με το παιγνιδιάρικο μουρμούρισμά του· που οι καταστόλιστοι, οι μυριόχρωμοι κάμποι χύνουν γύρα τόση μωσκοβολιά· που το ρυάκι καθάριο, διάφανο κι' δλόδροσο με κάποια χάρη άσύγκριτη κυλάει,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

που όλα τραγουδούνε και μωσκοβολούνε, που όλα λαμποκοπούν κι' άστράφτουν υπό χάρη άπ' όμορφιά, άπό νειότη,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

στη φωτολουσμένη, στη Μεγάλη Γη μια μέρα κι' η Μεγάλη σου Ψυχή θα ζήση εύτυχισμένη. Άγαλμα μεγάλο κι' άψηλό σαν την Ίδέα θα σου στήσουμε!

Ή ψυχή σου θα φτερουγιάζη δλόχαρη στα βουνά και στους κάμπους μας κι' άπ' την Ίδέα θα φτυρώσουν στη γλυκιά μας Πατρίδα τα πιό μυρωμένα τα πιό δμορφα λουλούδια.

Μ' αυτά θα σου πλέξουμε τ' άθάνατο στεφάνι. Μ' αυτά θα σου γλυκάνουμε την πικραμένη σου ψυχή!

ΜΑΡΚΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

* «Ρόδα και Μήλα», Ψυχρή Τόμ. Β'. σελ. 202.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

- Πως ο Χατζιδάκης τα πήγε πριμα με τις μουζεφιριές του στην παλιο-καινούρια του φυλλάδα, μα θα τάφερε στενά με την άπάντηση του Πάλλη.
- Πως η πάλη είναι άνιση, επειδή ο Χατζιδάκης δεν ξέρι να γράψη.
- Πως και νάφερε πάλι δε θα είχε τι να πη.
- Πως κι ο Ίβιος ο Κόντος, σαν άκουσε τις ύπερβολές του Μιστριώση, κουνουστάθηκε.
- Πως ο κ. Βλάχος ρουφώντας με το δρόμο τις προάλλες ένα σπρεϊδι, έιπε την παροιμία
«Έμείς οι Βλάχοι όπως λέχη».

- Πως δσα και αν συνάξη ο «Νουμάς» από τα φύλλα του, ο κ. Ξενόπουλος πάντα θα συνάξη διαπλάσια.
- Πως σα διψάη ο Μπάρμπι-Βικέλας φωνάζει το Δροσίνη.
- Πως ένας φοιτητής που άγόρασε μερικές έλιές και του τις βάλανε σ' ένα καθεατό «Άλλη», έιπε: «Η μπακάλης ραγκαθίζει ή Ραγκαβής μπακαλίζει».
- Πως στην Έλλάδα τα περιοδικά θα ονομάζονται τώρα κ' έμπρος παροδικά. Κ' οι έφημεριδες παραδικά.
- Πως ο Ντεληγιάννης είναι και κομμάτι ψάλτης. Κάποιοι περνώντας κάτω από το σπίτι του τον άκουσε κ' έψελνε

«Άπό φυλακής Πρωίας»
«Βουλήν προαίωνιον»
«Παρήλθεν ή σκιά του νόμου»,
και διάφορα άλλα.

- Πως ή Μις Ντώνκαν θα χορέψη, σαν ξαναγυρίση εδώ, μέσα στην Άκαδημία το σουρτό με το Μιστριώτη.
- Πως ένας από τους μεγάλους άρχηγούς της Ίδεας έστειλε μήνυμα της Κυρίας Παρρέν πως «σ' αυτή την περίσταση οι άντρες σταθήκανε γυναίκες κ' οι γυναίκες άντρες».
- Πως έπίτηδες την έβαλε αυτή τη φράση σε Παρρενθετικά σημεία.
- Άκούσαμε κι' άλλα, μα ο «Νουμάς» φωνάζει πως σώνουν αυτά.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

Υ. Γ. Με συγχωρείς, Κύριε «Νουμά», που ξανάρχομαι, μα καθώς έβγαίνα από την πόρτα σου συλλογίστηκα πως άλλη μια άπόδειξη του ρητού εκείνου είναι πως οι Τρεις Χάριτες της Άρχαιότητας είναι σήμερα Τρεις Χάρει—της γλώσσας, και μπορείτε να τους βρήτε στο Πανεπιστήμιο.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Τυπικό. Άφου το «αδσποινίς» δεν το βρίσκετε και, πολυ σωστό, καθόλου Ρωμείο, όταν γράφετε σε κόρη πέτε την «κυρία». Το «κυρία» πάει πολυ καλά και για κόρη και για παντρεμένη. Αυτό το γράφετε την πρώτη και τη δεύτερη φορά. Άμα κομμάτι γνωριστήτε (ας είναι και μ' άλληλογραφία) γράφετε άγαπητή κυρία Άλεξάντρα» να ποίμε. Άν είναι παντρεμένη όμως δεν πάει να της γράψετε με το μικρό της όνομα, μα πάντα με το έπίθετό της.—κ. Άντικουρουπιθην. Ό άγαπητός μας Γιάννης Περγιαλίτης μας γράψε τάκλουθα που μπορούν να χρησιμέψουν και γι' άπάντηση στο γράμμα σας: «... Λοιπόν από τώρα που έκαλογνώρισες τί κρίθει το Βρωμορωμείο, άκου και μια γνώμη μου: Ό διευθυντής ενός φύλλου και μάλιστα σαν το «Νουμά», ποτέ μα ποτέ δεν δέχεται έστω κι' από γνωστούς και τίμιους καλίμους έργο μεταφρασμένο αν δεν συναποστέλλεται και το πρωτότυπο, έντυπο ει δυνατόν. Αυτή ή άρχή να καθιερωθί και να δημοσιευθί στο «Νουμά» για να τη μάθουν κι' άλλοι». Έχει τόσο δίκιο ο συνεργάτης μας που δεν μπορούμε παρά ναχρηθήσουμε να εφαρμόζουμε την άρχή από λόγου σας και να ζητήσουμε και το πρωτότυπο.—κ. Κ. Σ. Γ. Βοϊτσά. Τα λάβαμε. Θα σάς γράψουμε.—κ. Δελ. Σήγμα. Καλά. Θα δημοσιευθί στο άλλο φύλλο, μα άφου μας στείλετε πρώτα το αληθινό σας όνομα. Πρέπει τουλάχιστον έμεις να ξέρουμε, αν έχει κ' οι άναγνώστες μας, ποιός μας γράφει.—κ. Σιμωνίδη. Άπό τα πεζά έπιγράμματα σας δημοσιεύουμε εδώ το πιό αληθινό: κ. Ξενόπουλος—Άργεντινή δεκάρα της φιλολογίας.—Άγνωστο φίλο, Ν. Υόρκη. Δεν έχετε δίκιο. Στην μετάφραση του Λόγγου το ρήμα μπαίνει στο τέλος, όχι κατά Γερμανική, άλλα κατά Έλληνική σύνταξη. Άνοιχτε το πρωτότυπο να δητε. Με τάλλα τα χωρατά σας γελάσαμε και σάς εύχαριστούμε.—κ. Σέκε Νέτ. Άφου τόσο έπιμένετε για να μη σάς χαλάσουμε το χατήρι, δημοσιεύουμε 'δω το προς Κουρούπην έπίγραμμά σας:

Για κείνο που κατάφερε
Με τόση σαχαλαμάρα
σου στέλνω άπ' τα σταμνάδικα
μια πήλινη τιάρα.

—κ. Κώστα Ταγκαλι. Καλύτερο άπ' όλα το «Σ' ένα δέντρο». Θα το δημοσιεύουμε, άφου μάθουμε πρώτα το αληθινό σας όνομα.